



LOĎ DUCHŮ VOLÁ SOS

To je... loď duchů! blesklo Dominikovi hlavou. Byl právě na břehu Rýna, když zaslechl podivné vrzání a skřípání dřevěných ráhen. Zastavil se a třesl oči na starobyrou trojstěžňovou plachetnici, která se nečekaně vynořila z mlhy. Chvíli jen stál a nedokázal se ani pohnout.

Mokrý cáry šedých plachet zplihle visely ze ztrouchnivělých stěžňů. Ačkoli bylo úplné bezvětří, koráb lehce a téměř neslyšně klouzal po vlnách.

Pohled na černou loď Dominika dočista ochromil. Nakonec se ale přece jen vzpamatoval a zapnul zbrusu novou vysílačku, kterou držel v ruce.

„Krvežíznivá štika volá kapra zabijáka!“ zakřičel do ní. „Krvežíznivá štika volá kapra zabijáka! Prosím, honem ke mně!“

V přístroji luplo, zachrastilo a z mikrofonu se ozval

Tinin hlas: „Tady Tina! Přestaň už s těmi pošahanými jmény. Jseš jak malej!“

„Tady je... no, něco jako loď duchů!“ vyhrkl Dominik bez dechu. „Na palubě nikdo není, vládne tam hrobové ticho.“

„Ha ha ha!“ zareagovala Tina posměšně. „To sis teda asi spletl datum. Máme konec října. Karneval je až v únoru, a na aprílové žertíky je už trochu pozdě!“

„Jestli mi nevěříte, přijďte se sem na tu loď podívat!“ zavrčel Dominik dotčeně. „Spoj se s Erikem a Patti. Stojím na tom samém místě, kde jsme se rozešli.“

„Pro mě za mě,“ zabručela Tina a ukončila hovor slovy: „Over and out! Končím! A ne aby sis nadělal do kalhot, než k tobě dorazíme.“

Dominik se třásl zimou, i když měl na sobě tlustý pletený svetr a na nohou gumové holínky. Tou dobou byla parta dětí, která si podle počtu svých členů říkala Čtyřka, na břehu německé řeky Rýn, přesněji řečeno u úpatí Dračí skály, vzdálené přibližně dvacet kilometrů od Bonnu.

Na vrcholku mohutného kopce, prudce se svažujícího k řece, stála zřícenina hradu. Kdysi, v lepších časech, ho obýval hraběcí rod z Dračí skály.

Dominik a jeho kamarádi vyhráli dopoledne v jedné kvízové soutěži čtyři vysílačky a samozřejmě si je hned chtěli vyzkoušet. Proto se vydali na procházku podél Rýna, kde se rozutekli do všech světových stran a spojení mezi sebou udržovali pomocí přístrojů.

Později odpoledne náhle padla hustá mlha. Nad vodou se převalovaly velké bílé chuchvalce a viditelnost se



minutu od minuty zhoršovala. Dominik teď viděl už jen na vzdálenost pouhých třiceti metrů. Přesto dokázal na černém korábu rozeznat jednotlivé detaily. „Panebože... u kormidla stojí kostlivec,“ zamumlal si pro sebe a navzdory vlhkému chladnému počasí mu náhle bylo horko, až se začal potit. „K hlavnímu stěžni je přivázaný další a jeden stojí u zábradlí.“

Dominik se chvatně rozhlížel, jestli se už neblíží jeho kamarádi, ale nikoho neviděl. Ani kroky neslyšel. Horečnatě přemýšlel. Co má dělat? Měl sto chutí vzít nohy na ramena a schovat se. Kolena se mu podlamovala a chvěl se po celém těle. Najednou se z paluby

strašidelné lodi ozval nářek a sténání, zprvu jen slabě, postupně však zvuky sílily a mohutněly v děsuplný, falešný zpěv plný bolesti a smutku. Kostlivci mu kynuli, chřestivě zvedali ruce a mávali špinavými, mokkými hadry. „Pojeď s námi! Pojeď!“ slyšel Dominik jejich volání. Koráb se pomalu a jakoby řízen neviditelným kapitánem otočil přídíl k chlapci a rozjel se k němu. To už bylo na Dominika příliš. Strach ho přemohl a on se otočil na patě a hnál se pryč jako o život. „Stůůůj!“ zaburácel mu vstříc pronikavý, divoký hlas. „Ani hnout!“ Dominik zůstal stát jako přibitý a zíral do bílé tmy. Kdo to je? Kdo se to k němu blíží? Co když je to nějaká příšera a vrhne se na něj? Dominik si s hrůzou uvědomil, že nemá na vybranou: na vodě se kolébala hrůzná loď a na břehu na něj číhalo neznámé nebezpečí. „Musím pryč! Musím!“ rozhodl se chlapec a se skloněnou hlavou vyrazil vpřed. Doufal, že brzy ucítí pod nohama asfalt silnice, který bude znamenat bezpečí.

Ale už po pár krocích jeho pokus o útěk skončil. Chňaplo po něm několik paží a pevně ho sevřely. Dominik křičel, zmítal sebou, kopal a bouchal kolem sebe. „Jauvajs!“ ohradil se důvěrně známý dívčí hlas. „Přeskočilo ti?!“

Dominik se rozhlédl a spatřil šklebící se tváře svých kamarádů, Erika, Tiny a Patti. „No tak, hošánku, kdepak jsou moji kolegáčci bubáčci?“ posmíval se Erik změněným hlasem, který zněl úplně stejně jako před chvílí ten v mlze.

„Vy jste ale paka!“ zasyčel Dominik. „Vždyť jsem z toho mohl mít infarkt.“

Tina ho se smíchem brzdila: „Nepřeháněj. Jen jsme si z tebe maličko vystřelili, zrovna jako ty předtím z nás!“ V tu chvíli zadul od břehu prudký vítr a roztrhl mlhu. „Nééé!“ zaječela Patti a ukázala na řeku. Tina s Erikem rázem zmlkli. Dominik je za nos nevodil. Černá loď duchů se houpala přímo před nimi.

„Píp-píp-píp... Pííp-pííp-pííp... píp-píp-píp!“ ozvalo se z vysílaček. Patti a Tina se tak lekly, že upustily přístroje na zem, jako by to byly horké brambory.

„Hele... víte, co to bylo?“ zalapal Erik po dechu. Dívky pomalu zavrtěly hlavami a zahanbeně zvedly vysílačky ze země. „Bylo to volání o pomoc! Tříkrát krátce – tříkrát dlouze – tříkrát krátce. To je SOS! Mezinárodní volání o pomoc!“

„Ale kdo nám to vysílá?“ divila se Tina, která se pyšnila přezdívkou supermozek party.

„Jedno je jisté,“ vyhrkla Patti, „nikdo z té... lodi duchů to být nemůže. Žádný z těch kostlivců přece v pařátu vysílačku nedrží!“

Sotva to dořekla, ozvalo se z paluby lodi hluboké, hlasité houkání mlhového rohu. „Krátce-krátce-krátce... dlouze-dlouze-dlouze... krátce-krátce-krátce!“ mumlal si Erik, co slyšel. „To bylo zase volání o pomoc... a tentokrát jednoznačně přicházelo z lodi.“

„Co teď?“ Dominik se vzrušeně rozhlédl po ostatních. „Já každopádně na palubu nejdu!“ dodal hned rozhodně.

„Tam bychom se stejně nedostali,“ zabručela Tina zamyšleně. „To bychom museli vlézt do té ledové vody.“

„Nemuseli. Na břehu je loďka s vesly,“ prohodil Dominik. Tina s Erikem se po sobě tázavě podívali.

„Z legrace by určitě nikdo SOS nevysílal,“ uvažovala Tina nahlas. „A žádné lodě duchů, které řídí kostlivci, taky neexistují. Takže se na palubě musí nacházet nanejvýš živá lidská bytost a ta se pravděpodobně ocitla v ohrožení.“

Erik a Tina na sebe kývli a vyrazili ke břehu řeky. „Kdyby nám hrozilo nebezpečí, dáme vám vysílačkou vědět a vy doběhnete pro pomoc!“ křikla dívka přes rameno.

Dominik s Patti se zmohli jen na slabé „Ano“.